

L'APUNT

Ordre o caos urbà,
però per a tothom

Lluís Llor

Blade Runner mostra una ciutat d'una bellesa caòtica i angoixant. "Beneït sigui el caos, perquè és símptoma de llibertat", va dir qui va ser alcalde de Madrid, Enrique Tierno Galván. Barcelona no és una ciutat caòtica. No en sentit absolut. Està bé que puntualment es tallin carrers amb intencions culturals, festives, reivindicatives. I que es vulgui racionalitzar l'ús dels vehicles

contaminants. Diderot va dir: "Vigila amb qui parla de posar les coses en ordre; sempre significa posar-les sota el seu control." El govern municipal és permissiu amb la circulació de bicicletes i patinets que posen en perill els vianants. Aquí l'ordre ja no els interessa. Cal rebaixar la contaminació, sí, però si l'ordre ens fa perdre la llibertat del caos, que sigui per a tots igual.

En el seu vessant de novel·lista i narrador, en què escrivia tant en català com en castellà, va publicar una dotzena de novel·les entre el 1982 –en què va guanyar el premi Prudenci Betrana amb *Cercamón* (1982), ambientada en el segle XIII i en què narra la destrucció de la incipient civilització provençal i catalana sota l'ambició política francesa i la coerció ideològica del papat– i el 2013, en què va publicar *El mapa secreto*. Entre una i altra, títols com ara *Raimon o el seny fantàstic* (1985), *La forja de l'exili* (1985), *L'últim càtar* (2000, premi Carlemany), *La sonrisa de la Gioconda: memòries de Leonardo* (2000, premi Fernando Lara) i *Antoni Gaudí. El so de la pedra* (2004), a més del recull de relats *Els àngels quàntics* (1986).

Com a col·laborador en premsa, a publicar a *El País*, *La Vanguardia*, la primera època de la revis-

ta *Ajoblanco* i, actualment, *Mundo Deportivo*.

En l'apartat polític, va ser número 1 en les llistes d'Esquerra Republicana de Catalunya per la província de Girona en les eleccions generals del 1982. Tot i que després també va ser assessor del PP.

El 2001, va ser nomenat director de la Biblioteca Nacional d'Espanya –ho seria fins al 2004– després d'haver-ho estat durant quatre anys del Col·legi d'Espanya a París. Un moment en què va ser acusat de plagiar pàgines senceres d'un llibre del 1921 en el seu títol *Atenas de Pericles* (1993). Racionero es va defensar afirmant que no es tractava d'un plagi, sinó d'un cas d'"inter textualitat".

Va ser una persona de tarannà força hedonista, com va deixar clar el 2018 al llibre *Manual de la buena vida*, en què parla de la bellesa, els grans viatges, la gastronomia i l'art en un sentit molt ampli. ■

Isidre Grau presenta 'Un dissabte de primavera', en què reflexiona sobre els variats estadis del sexe

Amanda i els vius

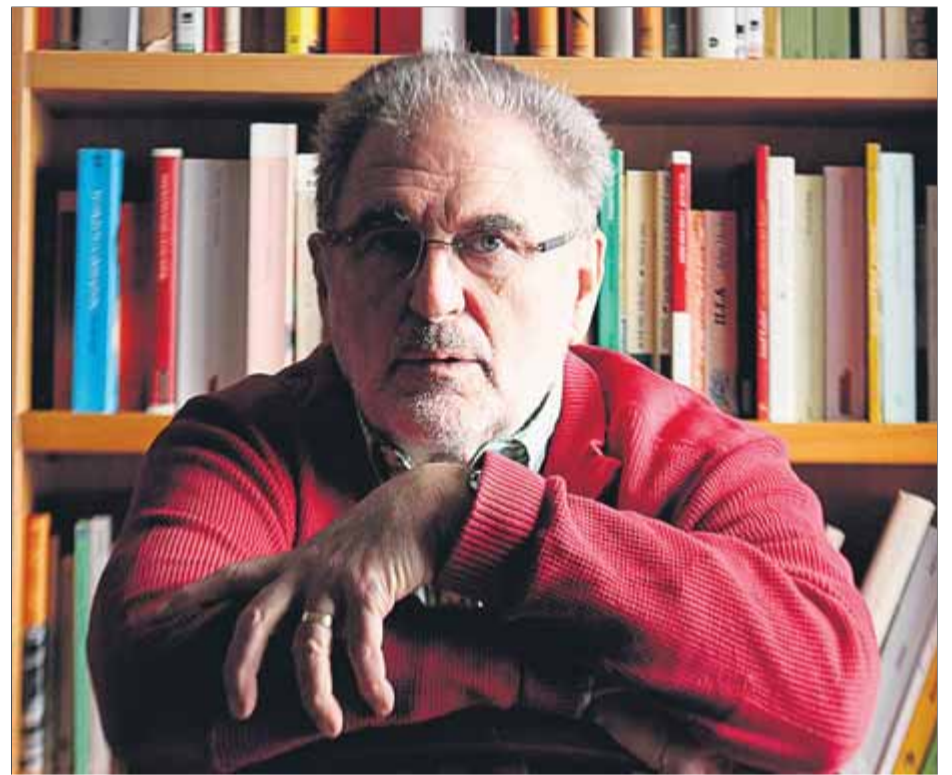
Lluís Llor
BARCELONA

Isidre Grau (Sabadell, 1945) és un novel·lista i narrador de llarg recorregut, conegut pels lectors d'aquest diari, en què va col·laborar durant anys en el suplement *Cultura*. Autor que no defalleix, ara ens presenta *Un dissabte de primavera*, novel·la publicada per l'editorial Trípode, en què narra les relacions de diverses parelles més aviat madures al llarg d'un dissabte. Qui narra la història és l'Amanda, la que va ser esposa de l'Estanis. Té una característica especial: és morta. Com especial és el to fresc i sensual de l'obra.

"Hi ha moltes idees que m'estimulen les ganes d'escriure. La major part s'evaporen, però n'hi ha algunes que persisteixen, tossudament, i deriven en projectes de treball. Fa quinze anys, se'm van presentar aquests sis personatges que es troben en un sol dia i confronten les seves actituds sobre l'amor i el sexe. Els vaig donar corda molt a poc a poc, amb llargues pauses. Havia de ser una comèdia entre shakespeariana i de Woody Allen. I així ha anat avançant entre moltes altres històries meves", explica Grau.

Pertant, és una història cuita a foc lent. Però què la va posar en marxa? "Al principi, pretenia fer una història dialogada al cent per cent, però, aviat, vaig necessitar una veu conductora. Què millor que una difunta que encara es preocupa pels que ha deixat? Sí, una difunta molt vital i juganera."

El tema de fons són les relacions de parella, els equilibris entre sentiments i desig, sobretot quan s'arriba a certes

Isidre Grau manté la ment ben desperta amb constants projectes literaris ■ SORA NDIAYE

edats. "Sí, relacions de parella, però sobretot diferents interessos sexuals i amorosos, que es van redefinint amb el pas del temps. Em va agradar que entre els quatre personatges principals hi ha-

"Volia que fos una comèdia amable, tot i que hi ha espines de fons. M'agrada l'agredolç"

gués un salt d'anys, des dels 30 als 75. Per tant, és una comèdia intergeneracional", amb un punt de vodevil, de comèdia amable sobre l'amor.

"El propòsit era treballar amb una estructura simple –una trobada en

un sol dia–, però amb contínues entrades i sortides, canvis d'escenes i de personatges. I sí, volia que fos una comèdia amable, tot i que hi ha espines de fons. Potser és que m'agrada l'agredolç", com ja ha demostrat en altres títols de la seva trajectòria. Perquè, amb aquesta novel·la, Isidre Grau ja supera els trenta títols en solitari. Diem en solitari perquè va ser membre del mític grup literari Ofèlia Dracs.

Hi ha una parella més jove i activa. "Amb la parella del Pol i la Lena he volgut contrastar unes relacions més espontànies amb les altres que es mouen en terrenys més mentals i sofisticats. Aquí el clima és obertament eròtic, encara que tot vagi més per la via dialèctica que per la física. Sempre m'he servit de l'eroticisme, però incorporat a trames més complexes", detalla.

La novel·la vol ser molt deslocalitzada, per això els

espais són inventats i els noms dels personatges poc habituals. Tot i això, s'ha inspirat en algú proper? "No hi ha res que hagi copiat de la realitat, però l'Estanis, la Guimar i la Margot em fan pensar en persones concretes. Els altres són pura invenció, però, és clar, quan escrivim solem projectar les nostres experiències o la nostra cosmovisió, oi?", admet.

No és cosa de jubilar ningú a la força d'un plaer com pot ser escriure, però què l'empeny a escriure? "Tinc l'escriptura en el centre de la meva vida, que no vol dir escriure cada dia. Escriure és pensar, projectar, documentar-se, esquematitzar, escriure a raig, reescriure i reescriure, a més de solucionar les incidències de la vida diària. Això sí, sempre tinc projectes engegats", com aquest, que "ha anat creient com un bolet entremaliat" dins el seu bosc literari habitual. ■